

LAUDÁCIÓ (Gábor Dzsingisz)

Elnök Úr, Hölgyeim és Uraim!

Megtiszteltetés, hogy én méltathatom a neki szánt Pax Romana érem átadásakor Gábor Dzsingisz barátom érdemeit. És most mindjárt meg kell mondanom, hogy elfogult vagyok vele szemben. 1990-ben ismertem meg, amikor ő éppen államtitkár volt a holland kormányban, kereszténydemokrata színekben. Kezdő politikusként sokat tanultam tőle, a gyakorlati kérdéseken túl mindenekelőtt a keresztény értelmiségi, a keresztény politikus közéleti felelősségvállalásáról, a keresztény értékeknek a politikában való megjelenítéséről, az egyház társadalmi felelősségének értelmezéséről. És ha ezekről beszélünk, akkor nem vagyunk messze attól, ami – felfogásom szerint – a Magyar Pax Románának is feladata. Ezeket képviseli, és - többek között - ezeken a feladatokon dolgozott, dolgozik ő ennek a szervezetnek a keretein belül is.

Ha végigtekintünk Gábor Dzsingisz barátunk életútján, könnyen megállapíthatjuk, hogy az a tevékenység, amelyet mozgalmunkban, majd később egyesületünkben végzett évtizedeken keresztül, az nem elszigetelt része életének. Következik az ezt megelőzően végzett hivatalos és társadalmi munkáiból, és ez a mentalitás jelen volt annak minden állomásán.

Mondhatnánk, hogy már a neve is – amelyet történész édesapjától kapott – nagy tettekre predesztinálta. Egy interjúbán néhány éve azt mondta, amikor 56-os disszidálásáról kérdezték: „Nem kalandvágyból mentem el. Nem vágyakoztam jobb élet után. Bennem édesapám a jövőt akarta menteni”. És elsősorban nem a szerencsének köszönhető, hogy ennek a feladatnak sikerült is eleget tennie. Már diákeveiben bekapcsolódott a keresztény társadalmi közéletbe. Nemcsak az tiburgi katolikus egyetem politikai és társadalmi egyesületének volt vezetője, de az akkor csak a nyugaton működő Magyar Pax Románában is dolgozott, sőt annak elnöki posztját is betöltötte a hatvanas években. Az ezt követő évtizedekben is jelen volt a MPR jogutódjaként működő Katolikus Magyar Értelmiségi Mozgalom életében, de hivatása, egyre magasabbra ívelő politikai pályája már nem tette lehetővé számára az aktív szerepvállalást. A mi nézőpontunkból visszatekintve úgy is értelmezhetjük ezeket az évtizedeket, hogy – államigazgatási szakemberként, városvezetőként, parlamenti és kormány- és nem utolsó sorban mezőgazdasági szakpolitikusként - készült arra, hogy majd segítse a magyar nemzet és a magyar katolikus egyház egyszer talán bekövetkező megújulását. És nem hiába.

Megtörtént a kommunista rendszer bukása és eljött az idő arra, hogy Gábor Dzsingisz eleget tegyen édesapjától kapott és vállalt feladatának. Nem beszélek most arról, mennyit segített a hazai keresztény alapértékű pártok létrejöttében és identitásának kialakításában. Ami a mai esemény okán fontos: részt vett a mozgalom hazahozásában: ott volt és felszólalt a KMÉM 1991-ben Győrött rendezett 33. kongresszusán, amely indító eseménye volt a Magyar Pax Romana Fórum ezt követő megalakulásának. Dzsingisz nem csak előadóként működött közre a következő évek rendezvényein, hanem kapcsolatrendszerével segítette is azok megszervezését.

Lényegesen nagyobb aktivitásra nyílt lehetősége az után, hogy munkája is Magyarországra hozta: 1998-tól a 2005-ig a Holland Királyság magyarországi követségén dolgozva nagyobb szerepet tudott vállalni a munkánkban. A MPR elnökségének tagja volt 2001-től 2010-ig, közben 2004 és 2007 között az alelnöki funkciót is ellátta. Ebben a nehéz időszakban – amikor több strukturális probléma megoldását és a feladataink újragondolását kellett elvégezni – nagy szükségünk volt az ő sokoldalú tapasztalatára, nyitott szellemiségére, vállalkozókedvére és megbízható munkabírására, hazai és nemzetközi kapcsolataira. És rá mindig számíthattunk. Még akkor is rendszeresen és személyesen részt vett az elnökségi üléseken, amikor – immár nyugállományú diplomataként – feleségével már visszatelepült Hollandiába.

A Magyar Pax Romana elnöksége az átadandó éremmel ezt az áldozatos, fáradtságot nem ismerő, mindig a haza és a magyar egyház javát szolgáló, az egyesületünkben és jogelődjeiben végzett több évtizedes munkáját szeretné megköszönni. És sajnáljuk, hogy „egyéb fontos” holland állami megbízásai miatt már kevesebbet lehet köztünk.

Keresztes Sándor, Budapest, 2012. június 1.